

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.926 van 5 oktober 2026
in de zaak A. 249.179/XIV-40.290**

In zake: de NV S.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bettina Poelemans
kantoor houdend te 9051 Sint-Denijs-Westrem
Jean-Baptiste de Ghellincklaan 31 bus 001
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de DIENSTVERLENENDE VERENIGING
“INTERCOMMUNALE LEIEDAL”
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sofie Logie en Kaat Van Vlaenderen
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27B
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 15 september 2026, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 28 augustus 2026 van de dienstverlenende vereniging Intercommunale Leiedal houdende de gunning van de opdracht "uitrustingswerken bedrijventerrein Blauwpoort" aan een derde.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 16 september 2026 werd, in samenspraak met het aangeduide lid van het auditoraat, de procedurekalender vastgesteld.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 september 2026, om 14.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bettina Poelemans, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Sofie Logie, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verwerende partij schrijft een overheidsopdracht voor werken uit met als onderwerp: “Uitrustingswerken bedrijventerrein Blauwpoort”.

Het betreft een openbare procedure. De werken worden geraamd op 9.540.916,25 euro, incl. BTW.

3.2. Zeven inschrijvers dienen een offerte in, waaronder de verzoekende partij en de gekozen inschrijver.

3.3. Op 28 augustus 2026 gunt de aanbestedende overheid de opdracht aan de gekozen inschrijver.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Verzoek tot vertrouwelijke behandeling van bepaalde stukken

4. Beide partijen vragen in hun respectievelijk processtuk om de vertrouwelijke behandeling van bepaalde door hen neergelegde stukken, die zij in de inventaris als vertrouwelijk aanduiden en waarbij zij de redenen opgeven waarom zij om die vertrouwelijke behandeling vragen.

5. Geen van de partijen heeft (ter terechtzitting) het lichten van de vertrouwelijkheid van deze stukken gevraagd.

V. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, §§ 1, 5 en 6, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelezen in samenhang met de artikelen 15 en 31 van de wet van 17 juni 2013 ‘betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten, bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten en concessies’, moet enkel worden onderzocht of in de voorliggende vordering tot schorsing die is ingesteld volgens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling of een klaarblijkelijke onwettigheid wordt aangevoerd.

VI. Onderzoek van het tweede middel

Standpunt van de partijen

7. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 4, 83 en 84 van de wet van 17 juni 2016 ‘inzake overheidsopdrachten’ (hierna: de wet van 17 juni 2016), van de artikelen 35 en 36 van koninklijk besluit van 18 april 2017 ‘plaatsing overheidsopdrachten in de klassieke sectoren’ (hierna: het koninklijk besluit van 18 april 2017), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, “doordat om schijnbaar abnormale lage eenheidsprijzen en globale postprijzen te detecteren,

enkel de posten gecontroleerd werden waarvan de prijs kleiner is dan 0,7 x de gemiddelde offerteprijs volgens art. 36 [van het koninklijk besluit van 18 april 2017] en (dus cumulatief) het verschil voor die post tussen de beschouwde inschrijver en het gemiddelde volgens art. 36 groter is dan 1% van het totaalbedrag van de betreffende inschrijver, doordat deze werkwijze om schijnbaar abnormale eenheidsprijzen en postprijzen te detecteren ervoor zorgt dat eventueel abnormaal lage prijzen van niet verwaarloosbare posten onopgemerkt blijven en doordat deze werkwijze een andere drempel per inschrijver hanteert wat in strijd is met de gelijkheid.”

Zij vat het middel als volgt samen:

“32. De concrete door de verwerende partij vastgestelde werkwijze om schijnbaar abnormale lage eenheidsprijzen en globale postprijzen te detecteren, nl. dat enkel de posten gecontroleerd werden waarvan de prijs kleiner is dan 0,7 x de gemiddelde offerteprijs volgens art. 36 EN - dus cumulatief - het verschil voor die post tussen de beschouwde inschrijver en het gemiddelde volgens art. 36 groter is dan 1% van het totaalbedrag van de betreffende inschrijver, zorgt ervoor dat eventueel abnormaal lage prijzen van niet verwaarloosbare posten, zijnde volgens de verwerende partij alle posten boven de 20.000 EUR, onopgemerkt blijven. Prijzen van niet verwaarloosbare posten boven de 20.000 EUR kunnen immers qua percentage aanzienlijk in min afwijken van de gemiddelde postprijzen – wat op zich wijst op schijnbaar abnormaal lage prijzen - maar toch onopgemerkt blijven omdat het verschil tussen de postprijs en de gemiddelde postprijs lager is dan 1% van het totaalbedrag van de betreffende inschrijver, dit is bijv. voor de gekozen inschrijver onder de 59.349,86 EUR excl. BTW. Dit criterium werd aldus onzorgvuldig opgesteld en toegepast, om welke reden alleen reeds het prijsonderzoek onzorgvuldig werd gevoerd, en aldus het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is. Bovendien hanteert deze werkwijze een andere drempel per inschrijver wat ook in strijd is met de gelijkheid en de vereiste gelijke behandeling van de inschrijvers en waaruit aldus blijkt dat het criterium ook om die reden onzorgvuldig werd opgesteld en toegepast. [...]”

8. De verwerende partij vat in de nota met opmerkingen haar argumenten van verweer op dit middel als volgt samen:

“43. Artikel 36 [van het koninklijk besluit van 18 april 2017] voorziet niet in

criteria voor het prijzenonderzoek naar de eenheidsprijzen. Dit behoort tot de beoordelingsvrijheid van de aanbestedende overheid, en dit wat het vaststellen van criteria betreft om een eenheidsprijs al dan niet als schijnbaar abnormaal te beschouwen dan wel om te spreken van een verwaarloosbare post.

Het komt aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat verwerende partij de grenzen van haar appreciatiebevoegdheid te buiten is gegaan. Zij slaagt vooralsnog niet in dit opzet.

Verzoekende partij kan moeilijk beweren dat een bedrag tot € 20.000 niet verwaarloosbaar zou zijn, zeker gelet op een totaal geraamde opdracht van € 9.540.916,25 (incl. 21 % btw).

In de mate dat verzoekende partij opmerkt dat het verwaarloosbare karakter onderuit gehaald wordt door ‘het verschil van de betreffende post tussen de beschouwde inschrijver en de gemiddelde prijs van die post meer bedraagt dan 1% van het totaalbedrag van de offerte van de betreffende inschrijver’, en hierbij opmerkt dat dit voor de gekozen inschrijver neerkomt op € 59.349,86 % (excl. btw), moet vastgesteld worden dat dit deel uitmaakt van de beoordelingsvrijheid van de aanbestedende overheid om al dan niet tot ‘schijnbaar abnormale prijs’ te beslissen.

Er is geen enkele bepaling die stelt dat verwerende partij slechts één criterium zou mogen hanteren, met name een welbepaald % afwijking van de gemiddelde offerteprijs. Niets belet haar om hiertoe een cumulatieve methodiek toe te passen.

Deze werkwijze werd voor alle inschrijvers op dezelfde manier toegepast, zodat het gelijkheidsbeginsel niet geschonden is.”

[...].”

Beoordeling

9. Luidens artikel 4, eerste lid, van de wet van 17 juni 2016 behandelen de aanbesteders de ondernemers op gelijke en niet-discriminerende wijze. Deze bepaling vormt een bijzondere uitdrukking van het (grondwettelijk) gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel. Het door de verzoekende partij geschonden geachte gelijkheidsbeginsel verzekert in het overheidsopdrachtenrecht het gelijk speelveld tussen de inschrijvers. De gelijkheid van de inschrijvers is een van de kernprincipes die aan de gunning van overheidsopdrachten ten grondslag ligt en op grond daarvan moeten de inschrijvers van de aanbestedende overheid een gelijke kans krijgen om de opdracht in de wacht te slepen, wat inhoudt dat zij zich zowel in de fase van voorbereiding van hun aanbiedingen als bij de beoordeling ervan door de aanbestedende overheid in een gelijke positie moeten bevinden.

Artikel 35 van het koninklijk besluit van 18 juni 2017 verplicht een aanbestedende overheid om de ingediende offertes te onderwerpen aan een prijs- of kostenonderzoek. Indien uit dit onderzoek blijkt dat er prijzen of kosten worden aangeboden die abnormaal laag of hoog lijken, volgt uit artikel 36, § 1, van dit besluit dat de aanbestedende overheid een bevraging ervan uitvoert. Artikel 36, § 2, vijfde lid, voegt hieraan toe dat de aanbestedende overheid er echter niet toe gehouden is om verantwoordingen te vragen voor prijzen voor verwaarloosbare posten.

Uit het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel volgt dat de aanbestedende overheid haar beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de gunningsbeslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Geen van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen of beginselen legt aan de aanbestedende overheid een welbepaald criterium of specifieke criteria op om de posten te selecteren waarop het prijzenonderzoek moet worden verricht, noch stelt een bepaalde berekeningswijze verplicht. Evenmin blijkt uit die bepalingen en beginselen dat de aanbestedende overheid verplicht is specifieke criteria in acht te nemen om te bepalen of een post verwaarloosbaar is of niet. Een aanbestedende overheid beschikt dan ook over een beoordelingsruimte bij het prijsonderzoek en het is de aanbestedende overheid aldus in beginsel toegelaten om criteria te hanteren waarbij zij screent op abnormaliteiten en posten kwalificeert als al dan niet verwaarloosbaar, teneinde op een praktische en efficiënte wijze haar werkzaamheden bij dit onderzoek te verrichten. Vereist is wel dat deze criteria zorgvuldig worden opgesteld, wat in het voorliggende geval inzonderheid betekent dat ze de gelijke behandeling van de inschrijvers waarborgen. Het staat voorts aan de verzoekende partij om aan te tonen dat in functie van de betrokken opdracht, de beoordeling door de verwerende partij van het al dan niet verwaarloosbaar karakter van de posten, de grenzen van haar appreciatiebevoegdheid overschrijdt.

10. Te dezen is, wat de methodologie van het prijsonderzoek betreft, in de toelichtingsnota bij het aanbestedingsverslag te lezen:

“1. Criteria hoge en lage eenheidsprijzen

In bijgevoegde overzichtstabel van de ingediende eenheids- en totale prijzen wordt melding gemaakt van de naar ons oordeel hoge en lage prijzen t.o.v. de gemiddelde eenheidsprijzen, die berekend worden volgens het principe van art. 36 § 4 van het KB Plaatsing dd, 18-04-2017.

Definities :

- Laag : kleiner dan 0,7 x de gemiddelde offerteprijs volgens art. 36 EN het verschil voor die post tussen de beschouwde inschrijver en het gemiddelde volgens art. 36 is $> 1\%$ van het totaalbedrag van de offerte van de inschrijver
- Zeer laag : kleiner dan 0,2 x de gemiddelde offerteprijs volgens art. 36 EN het verschil voor die post tussen de beschouwde inschrijver en het gemiddelde volgens art. 36 is $> 1\%$ van het totaalbedrag van de offerte van de inschrijver
- Hoog : groter dan 1,6 x de gemiddelde offerteprijs volgens art. 36 EN het verschil voor die post tussen de beschouwde inschrijver en het gemiddelde volgens art. 36 is $> 1\%$ van het totaalbedrag van de offerte van de inschrijver
- Zeer hoog : groter dan 4 x de gemiddelde offerteprijs volgens art. 36 EN het verschil voor die post tussen de beschouwde inschrijver en het gemiddelde volgens art. 36 is $> 1\%$ van het totaalbedrag van de offerte van de inschrijver

Bij de bepaling of een post significant is werd wel een ondergrens van 2 000,- en een bovengrens van 20 000,- vastgelegd.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij criteria heeft vastgesteld om eenheidsprijzen te selecteren die voor een nadere beoordeling inzake mogelijke abnormaliteit in aanmerking komen. De kritiek van de verzoekende partij richt zich tegen het tweede, cumulatief toegepaste criterium. Volgens haar houdt dit criterium in dat enkel prijsverschillen tussen de postprijs van de beschouwde inschrijver en de gemiddelde postprijs die groter zijn dan 1 % van het totaalbedrag van de offerte van die inschrijver, wijzen op een schijnbaar abnormaal lage prijs. Daardoor kunnen abnormaal lage prijzen te dezen bij posten boven 20.000 euro, onopgemerkt blijven. Zij illustreert dit in het verzoekschrift als volgt:

“Immers naast de drempel van 0,70% is er slechts sprake van een vermoedelijke abnormaal lage eenheidsprijs indien het verschil van de betreffende post tussen de beschouwde inschrijver en de gemiddelde prijs

van die post meer bedraagt dan 1% van het totaalbedrag van de offerte van de betreffende inschrijver.

Dat laatste brengt mee dat bijv. voor de gekozen inschrijver er slechts een vermoeden van abnormale lage eenheidsprijs werd vastgesteld, niet enkel indien een postprijs van die inschrijver 30% lager ligt dan de gemiddelde postprijs, maar mits bovendien ook het verschil tussen de prijs van deze post en de gemiddelde prijs van die post méér dan 59.349,86 EUR excl. BTW bedraagt.

Aldus kan een niet-verwaarloosbare post waarvoor de gekozen inschrijver bijv. voor 30.000 EUR inschreef terwijl de gemiddelde postprijs 85.000 EUR bedraagt, onder de radar van de abnormaliteit blijven, enkel en alleen omdat het verschil tussen de postprijs van de gekozen inschrijver en de gemiddelde postprijs (slechts) 55.000 EUR bedraagt en dus minder dan 59.349,86 EUR. Dit betreft nochtans een postprijs van een niet-verwaarloosbare post die 65% onder de gemiddelde postprijs ligt, en dus bezwaarlijk niet zomaar als een normale prijs kan worden beschouwd, maar weldegelijk als een schijnbaar abnormaal lage prijs moet worden aanzien, zeker in het kader van de werken die voorwerp zijn van de onderhavige opdracht voor klassieke wegenis en rioleringswerken.

Hetzelfde geldt bijv. voor een post waarvoor de gekozen inschrijver bijv. voor 80.000 EUR inschreef en waarvoor de gemiddelde postprijs 137.000 EUR bedraagt, die niet zal zijn bevraagd omdat het verschil slechts 57.000 EUR bedraagt en dit hoewel de prijs van deze post ook nog steeds meer dan 41 % onder de gemiddelde postprijs ligt.”

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in repliek het volgende:

“50. In de mate dat verzoekende partij opmerkt dat het verwaarloosbare karakter onderuit gehaald wordt door ‘het verschil van de betreffende post tussen de beschouwde inschrijver en de gemiddelde prijs van die post meer bedraagt dan 1% van het totaalbedrag van de offerte van de betreffende inschrijver’, en hierbij opmerkt dat dit voor de gekozen inschrijver neerkomt op € 59.349,86 % (excl. btw), moet vastgesteld worden dat dit deel uitmaakt van de beoordelingsvrijheid van de aanbestedende overheid om al dan niet tot ‘schijnbaar abnormale prijs’ te beslissen.

Er is geen enkele bepaling die stelt dat verwerende partij slechts één criterium zou mogen hanteren, met name een welbepaald % afwijking van de gemiddelde offerteprijs. Niets belet haar om hiertoe een cumulatieve methodiek toe te passen.

Dat dit erop neerkomt dat mogelijks posten voor € 30.000 en € 80.000 niet als schijnbaar abnormaal aangemerkt worden, ook al overstijgen ze de drempel van € 20.000, en zijn ze mogelijks niet meer verwaarloosbaar, heeft niets te maken met het al dan niet verwaarloosbare karakter van de post, maar wel met de wijze waarop de methodiek voor de vaststelling van de ‘schijnbaar abnormale prijs’ is vastgesteld. Dat bijv. een post van € 80.000

t.o.v. een gemiddelde postprijs van € 137.000 niet bevraagd wordt, wijst er enkel op dat dit door de aanbestedende overheid niet als schijnbaar abnormaal beschouwd wordt, hetgeen perfect mogelijk is binnen haar beoordelingsruimte. € 80.000 t.o.v. € 137.000 is overigens slechts een afwijking van 42 %. Voor eenheidsprijzen is dit niet per definitie onaanvaardbaar. Soms wordt 50 % aanvaard. De voorbeelden die verzoekende partij opgeeft, zijn trouwens ook de ‘maximaal mogelijke’ afwijkingen. Het verschil bedraagt € 57.000, terwijl verzoekende partij zelf aangeeft dat bij de gekozen inschrijver dit maximum € 59.349,86 kan zijn.”

Uit het voorgaande blijkt op het eerste gezicht dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat de drempel van 1 % toepassing blijft vinden, ook wanneer daardoor posten boven 20.000 euro niet worden gevisieerd. Ter terechtzitting lijkt de verwerende partij een andere interpretatie te willen geven aan de screeningsmethodiek dan die welke uit haar nota blijkt. In het kader van het onderzoek van de onderhavige vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid gaat de Raad van State evenwel uit van de toelichting die de verwerende partij zelf in haar nota heeft verstrekt. De verwerende partij toont immers geenszins aan, en in het bijzonder niet aan de hand van de stukken van het administratief dossier, dat de screeningsmethode moet worden begrepen in de zin die zij voor het eerst ter terechtzitting verdedigt, en niet in de zin die uit haar nota blijkt.

De verzoekende partij toont aldus op het eerste gezicht aan dat de gehanteerde screeningsmethode ertoe kan leiden dat niet-verwaarloosbare posten niet in het onderzoek naar eventuele abnormaal lage prijzen worden betrokken.

Voorts wordt de betrokken drempel bepaald aan de hand van de eigen offerte van elke inschrijver. De verzoekende partij voert dan ook op het eerste gezicht terecht aan dat die drempel noodzakelijk verschilt van inschrijver tot inschrijver, aangezien hun totale offertebedragen niet dezelfde zijn. Daardoor verschilt eveneens de selectie van de eenheidsprijzen die aan een nader onderzoek naar hun mogelijke abnormaliteit worden onderworpen. Het gebruik van het eigen offertebedrag als referentiepunt leidt aldus tot verschillende selectiedrempels voor vergelijkbare prijsafwijkingen. Een dergelijke werkwijze lijkt op het eerste gezicht

niet verenigbaar met de op de aanbestedende overheid rustende verplichting de inschrijvers gelijk te behandelen. In de huidige stand van het geding blijkt voor dat verschil in behandeling geen objectieve en redelijke verantwoording voorhanden.

11. Geen van de door de verwerende partij aangevoerde argumenten vermag op het eerste gezicht afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen.

De beleidsvrijheid waarover de aanbestedende overheid beschikt bij het bepalen van de criteria aan de hand waarvan eenheidsprijzen worden geselecteerd voor een nader onderzoek naar hun mogelijke abnormaliteit (zie *supra*, punt 9), kan daaraan niet afdoen, aangezien die beoordelingsvrijheid steeds met eerbiediging van de gelijke behandeling van de inschrijvers moet worden uitgeoefend.

Ook het argument dat de betrokken werkwijze op identieke wijze op alle inschrijvers werd toegepast, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De omstandigheid dat een screeningsmethode zonder onderscheid wordt toegepast, sluit immers niet uit dat zij als zodanig een met het gelijkheidsbeginsel onverenigbaar onderscheid invoert.

Eenzelfde besluit geldt voor het argument dat niets de aanbestedende overheid belet een cumulatieve methodiek toe te passen. Die bevoegdheid staat als zodanig niet ter discussie. Ter beoordeling staat immers of de concrete uitwerking van die methodiek verenigbaar is met het gelijkheidsbeginsel.

De door de verwerende partij ingeroepen omstandigheid dat een afwijking van 42 % niet noodzakelijk een abnormale prijs vormt, betreft de eindbeoordeling van de prijs en niet de voorafgaande selectie van prijzen voor nader onderzoek, zodat ook dit argument niet tot een andere conclusie kan leiden.

In de mate dat de verwerende partij een argument put uit een

eerdere uitspraak van de Raad van State in een andere zaak, volstaat de vaststelling dat aan rechterlijke uitspraken in het Belgische recht geen precedentenwerking toekomt. Eerdere rechtspraak heeft bijgevolg geen bindende kracht, ongeacht of de aangehaalde zaak al dan niet vergelijkbaar is met de voorliggende zaak. Een gedegen onderzoek naar die vergelijkbaarheid en naar de eventuele transponeerbaarheid van de daarin gevolgde redenering van eerdere arresten gaat bovendien het beperkte toetsingskader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid te buiten.

Tot slot kan uit de omstandigheid dat de betrokken screeningsmethodiek, naar de verwerende partij ter terechtzitting heeft aangevoerd, werd overgenomen van een andere aanbestedende overheid die daarvan geregeld gebruikmaakt, niet worden besloten tot de wettigheid ervan. De enkele toepassing van een bepaalde werkwijze door andere aanbestedende overheden vermag immers niet aan te tonen dat die werkwijze verenigbaar is met de toepasselijke rechtsregels en algemene rechtsbeginselen.

12. Uit hetgeen voorafgaat volgt op het eerste gezicht dat de gehanteerde screeningsmethode ertoe kan leiden dat een eventueel abnormaal lage prijs niet wordt gedetecteerd en dat door de toepassing van de betrokken 1 %-drempel afbreuk wordt gedaan aan de gelijke behandeling van de inschrijvers.

De screeningsmethode lijkt derhalve op het eerste gezicht het in artikel 4, eerste lid, van de wet van 17 juni 2016 vervatte gelijkheidsbeginsel te miskennen en niet met de vereiste zorgvuldigheid te zijn vastgesteld.

Conclusie

13. Het tweede middel is in de aangegeven mate ernstig.

VII. Besluit

14. Het tweede middel is in de aangegeven mate ernstig gebleken. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt dan ook ingewilligd.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 28 augustus 2026 van de dienstverlenende vereniging Intercommunale Leiedal houdende de gunning van de opdracht "uitrustingswerken bedrijventerrein Blauwpoort" aan een derde.

Dit arrest is uitgesproken op vijf oktober tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	De voorzitter
--------------------	----------------------

Joris Casneuf	Geert Debersaques
----------------------	--------------------------